

La început, n-am dat mare atenție vorbelor fratelui meu la care țineam chiar dacă îmi provocase în repetate rânduri fel de fel de necazuri. Eram convinsă că are o dragoste deosebită pentru mine. Mi-aduc aminte cum odată, după ce a încercat să mă lovească, a izbucnit în lacrimi și m-a îmbrățișat.

I-am dat numaidecât telefon a lui Hani și i-am propus să ne vedem la o cafenea de pe bulevardul El Hamra. I-am cerut să ia o hotărâre cât mai repede cu putință dacă mă iubește cu adevărat și am convenit asupra modalității de a-mi cere mâna.

N-am crezut că familia mea s-ar putea împotrivi, mai ales după ce el a stat de vorbă cu Jawad. Contam pe faptul că eram răsfățata tuturor, căci îmi arătau o dragoste deosebită, îmi elogiau frumusețea și inteligența și îi auzeam rugându-se și urându-mi să am noroc. Eram convinsă că tata se va împotrivi mamei și fratelui meu, mai ales că el simțise pe pielea lui ce înseamnă să nu fii fericit în dragoste. Dar tata s-a dovedit a fi veriga cea mai slabă din familie și asta probabil tocmai din pricina faptului că era atât de elegant, civilizată și uman. Dacă la început a acceptat căsătoria cu Hani, ba chiar s-a arătat entuziasmat de alegerea mea, fratele meu i s-a împotrivit și l-a umilit, obligându-l să bată în retragere și să se izoleze înfrânt în camera lui, cu lacrimi în ochi. Am rămas stupefiată când i-am văzut împotrivindu-se căsătoriei mele cu Hani. Am avut impresia că ochii lor erau goi, lipsiți de orice sentimente: ochii albaștri ai mamei mi s-au părut negri, iar cei ai fratelui meu falși, plini de minciună. Toate trăsăturile lor mi s-au părut schimbate. Am făcut tot ce mi-a stat în putință să-i înduplec să-l accepte pe Hani, după cum m-am străduit să-l convingă și pe el că relația noastră nu trebuie să se termine.

Am simțit că sunt asediată și neputincioasă când mi-au interzis să mai ies din casă. Eram descumpănită, căci m-am trezit în fața unui zid care îmi împiedica orice posibilitate de mișcare. M-am frământat îndelung cum aș putea să fug de-acasă pentru a mă întâlni cu Hani, pentru a mă căsători cu Hani în secret sau pentru a face orice altceva ca să-i pun în fața faptului împlinit. Dar cel mai tare m-a surprins Hani când m-am întâlnit cu el în răstimpul unui armistițiu într-o cafenea de pe El-Hamra.

— M-am gândit bine, Nahla..., a deschis el discuția. Cum ne-am putea căsători câtă vreme eu sunt student, tata vinde zarzavaturi

cu cotiga, iar surorile mele au nevoie de mine ca să-și poată continua școala?... Trebuie să așteptăm până când îmi termin studiile... Aș vrea să accepti și tu să așteptăm până când termin facultatea și să ne găsim amândoi de lucru...

Hani nu a vrut să fug împreună cu el, nici să mă defloreze, în ciuda tentativelor mele în ziua când ne-am întâlnit în casa unui prieten din El-Așrafiyeh, după ce m-am aventurat să ajung până acolo sfidând toate pericolele. N-a vrut să-mi provoace nici un rău, după cum a încercat să se justifice.

— Ce să-ți spun, Nahla? Amenințarea planează asupra amândurora. Fratele tău este nebun, familia ta este răzbunătoare... În zilele astea căcăcioase, omul poate muri în orice clipă, nu valorează doi bani. Pot să ne omoare oricând pe amândoi..., a conchis el atunci.

— Schimbă-ți veșmintele și intră în salon! mi-a poruncit mama pe un ton hotărât, nelăsând loc de replică. Era ziua în care a venit să-mi ceară mâna Selim, viitorul meu soț.

Vorbele lui Hani, care-mi stăruiau în urechi, m-au împins să intru în dormitor ca să mă pregătesc pentru întâlnirea cu viitorul soț, dar toată viața mea am purtat în suflet un sentiment de reproș și de regret pentru că n-am fost în stare să-mi apăr iubirea și să-l aștept. Am fost tentată în ziua aceea să aleg cele mai urâte veșminte pe care le aveam în șifonier.

În mijlocul salonului m-a întâmpinat un bărbat foarte elegant de patruzeci de ani, mai mare decât mine cu aproape douăzeci de ani. După înfățișarea lui mi-am dat seama că provine dintr-o familie înstărită. Mi-a atras atenția parfumului lui Habit Rouge care-mi plăcea foarte tare. Eram pasionată de parfumuri și mă pricepeam de minune să le deosebesc. Ochii mamei și cei ai surorii viitorului mire mă sfreddeleau ca și când ar fi fost gata să mă devoreze.

După ce-au ieșit, mama a da buzna în camera mea și a ridicat mâinile către cer, mulțumindu-i Celui de sus:

— Allah te-a binecuvântat, fata mea! Ți s-au deschis porțile cerului și Noaptea Predestinată s-a coborât peste tine ca să te

ceară în căsătorie un bărbat ca acesta... avocat renumit... A trăit în Africa vreme îndelungată și a adunat toți banii din lume... Și ce pământuri are! Allah este binevoitor și darnic! Puțini bărbați se pot lăuda cu faima lui... Și nu se ivește oricând altul ca el... Îți mulțumesc, Doamne! Slavă și mulțumire Ție!

Totul s-a petrecut rapid, dar simțeam că mi se strânge inima și am pregătit patul acoperindu-l cu o cuvertură aleasă și împodobindu-l pentru „noaptea intrării”¹. Visul meu fusese să împart perna cu Hani și să mă culc lângă el în această noapte. Visul acesta mă preocupă chiar mai mult decât gândul de a face sex cu el.

În noaptea aceea – prima noapte a nunții – când m-a dezvirginat, m-a cuprins un sentiment de milă pentru el, simțind că nu lui i-am dăruit trupul. Eram complet despărțită de trupul meu și mi se părea că trupul pe care-l călărea el era al unei alte femei. Ceea ce îmi promisesem eu în legătură cu o penetrare plăcută s-a preschimbat într-un chin. M-a surprins și mi-a stârnit mirarea faptul că de îndată ce-am intrat în cameră, s-a dezbrăcat și a alergat înaintea mea în pat, acoperindu-și trupul cu cearșaful care părea înălțat la mijloc, semănând cu vârful unui cort. În realitate, sub cearșaf era pumnul cu care-și prinsese mädularul ca să pară în errecție și să-mi creeze mie iluzia unei virilității ieșite din comun. În noaptea aceea a turuit fel de fel de baliverne. Mi-a spus mai întâi că sexul pentru el este foarte important, că asemenea ursului care adulmecă mirosul ursoaicei prin zăpadă de la mare distanță la fel simte și el mirosul de femeie și tot la fel ca ursului începe să-i tremure fundul. Dar deosebirea dintre ei doi constă în faptul că forța lui nu se epuiza niciodată, în vreme ce mädularul ursului se frânge ca o creangă după ce a pătruns în ursoaică și și-a lăsat sămânța, depărtându-se apoi vlăguit, cu puterile răpuse.

Tot în noaptea aceea a mai îndrugat că unii dintre locuitorii din satul lui îi poreclesc pe cei din familia lui „catări” din pricina lungimii și forței penisului lor, în vreme ce alții le spun „familia urșilor”. Mi-a mai născocit o poveste cum că unei rude de-a lui i s-a frânt penisul în noaptea nunții, așa cum se frânge mädularul

1. Noaptea nunții – momentul esențial al ritualului căsătoriei la musulmani.

ursului când intră în femela lui, și asta din pricina excitării puternice și a extraordinarei potențe sexuale, și n-a mai ieși din ea decât după ce i s-au prăbușit toate puterile și atunci s-a retras istovit.

Numai că afirmația lui a fost contrazisă de penisul lui relativ fleșcăit – în comparație cu ceea ce știam eu despre erecție – de îndată ce s-a întins peste mine. A avut nevoie de mari eforturi pentru a izbuti să mă penetreze și a trebuit să intru și eu în joc, cu toate că mi-a dispărut orice dorință și mi-am dat seama că trupul meu n-a fost decât un instrument care l-a ajutat să-l penetreze. Mișcările și gemetele mele n-au urmărit decât să-l excite pentru a-l ajuta. După ce-a reușit să mă pătrundă, m-am străduit atât cât mi-a stat în putință să-l fac să simtă că de fiecare dată când se ridică și se lasă peste mine îmi stârnește plăcerea. L-am ajutat pe el și m-am ajutat și pe mine. Ciudat că femeia este capabilă să se satisfacă și pe sine și să-l satisfacă și pe partenerul ei, chiar dacă nu simte nevoia de el. Ce capacitate extraordinară are femeia! Probabil că și masturbarea îi oferă femeii o satisfacție mult mai mare decât bărbatului. Probabil că interesul lui de a pătrunde în vaginul ei sau în orice altceva este mai mare decât interesul pentru plăcere.

Sângele, care era semnul virginității mele, l-a făcut să se simtă fericit. Le-am auzit de foarte multe ori pe mama, pe mătușa mea și pe fetele din sat spunând că dezvirginarea ar fi extrem de dureroasă. Tot ce-am auzit de la ele despre deflorare amintea de durere și de sacrificiu. N-am auzit niciodată o femeie spunând că dezvirginarea ar fi însoțită și de plăcere. Dar chestiunea virginității nu m-a interesat în noaptea nunții cât m-au interesat alte lucruri care aveau legătură cu mine personal. De altfel, n-am dat nici o importanță virginității în general și mi-am dorit de atâtea ori ca Hani să mă scape de ea înainte de căsătorie, dar el a refuzat s-o facă pentru că a ținut foarte mult la mine și a vrut să mă protejeze, după cum mi-a tot spus. De câte ori nu mi-a spus mama când eram mică să am grijă să nu cad, de teamă că sexul s-ar putea lovi de un corp dur și mi-aș putea pierde virginitatea din pricina asta. Mi-aduc și-acum aminte că odată am căzut, alunecând de pe marginea zidului grădinii noastre din sat, și mi-am pierdut cunoștința fără ca nimeni să știe ce mi s-a întâmplat. Când mi-am revenit din leșin, am intrat în casă și i-am spus mamei că am

căzut, fiindcă eram încă amețită și mă durea, dar ea n-a făcut decât să se zborșească la mine:

— Cum ai căzut, nefericito! În cap, pe spate? Spune-mi cum? Spune-mi degrabă! Poți să te lovești la cap, la șira spinării, oriunde vrei tu, dar să nu te lovești acolo!..., m-a prevenit ea încă o dată arătând între picioarele mele.

Mi-am detestat virginitatea. Am urât-o nespun, spre deosebire de Aziza, care îmi spunea tot timpul că virginitatea este datoria femeii față de soțul ei. În tot timpul anilor de școală nu s-a plâns niciodată de teama că și-ar fi putut pierde castitatea, fiindcă nu a atins-o nici un bărbat. Până și culoarea roșie pe care o observa când îi venea ciclul o făcea să tresară la bănuiala că ar putea fi sângele provocat de pierderea fecioriei și atunci mă întreba speriată ce poate face dacă s-a întâmpat una ca asta.

— Te masturbezi cumva de te temi atâta? am tras-o eu de limbă într-un rând.

— Da, deși nu înțeleg de ce, de vreme ce eu prefer iubirea platonică.

— Bine, bine... Și-ți vâri degetul? am mai iscodit-o eu.

— Nu! Niciodată!

— Păi atunci de ce să-ți fie teamă?...

Aziza a fost prima din grupul nostru care s-a căsătorit. Când am vizitat-o ca s-o felicităm, am fost surprinsă descoperind cât de mult s-a schimbat. Nu mai era fata sfioasă și slabă care nu vorbea niciodată mult, iar atunci când o făcea, aducea neapărat în discuție subiectul iubirii sortite. Am rămas uimită văzând câtă forță și câtă încredere dobândise în urma căsătoriei, cu toate că ea nu descoperise încă plăcerea cu soțul ei de atunci și nu știa mai nimic în privința acesteia. În clipa când s-a apropiat de mine oferindu-mi ceașca de cafea, mi-a șoptit la ureche cu un surâs de mândrie pe tot chipul că a trecut proba și a descoperit că era pură și neprihănită.

— Am fost fecioară, Nahla! Nu-ți dai seama cât de fericită sunt!

Aziza s-a bucurat de momentul deflorării, dar mi-a vorbit și despre durerea care a însoțit-o.

Sentimentul că ispășesc un păcat săvârșit până atunci m-a ajutat să suport mai ușor durerea în noaptea nunții mele, dar în toate clipele acelea mi-a fost milă de bărbatul care mă călărea ca pe un animal, făcând tot ce-i stătea în putință să-și împlinească dorința de a mă deflora.

Așa mi s-a părut soțul în noaptea nunții. Când ne-am culcat, mi-am imaginat mâna lui Hani întinzându-se ca să-mi mângâie trupul și încet-încet am simțit în nări mirosul lui și am ațipit cu el în minte alături de soțul meu.

După ce-a aflat de căsătoria mea, Hani a luat decizia să se ducă la Paris, probabil și pentru a scăpa de calvarul războiului care nu părea să se mai sfârșească.

A plecat la finele anului 1975 fără să-mi dea nici un telefon, cu o mașină Volkswagen veche, împreună cu un prieten. În timpul voiajului, mașina s-a defectat de mai multe ori, așa că s-a oprit în multe orașe, trecând prin destule peripeții. N-a luat cu el decât un mic geamantan în care și-a înghesuit lenjeria alături de câteva casete cu cântecele pe care le ascultaserăm împreună, cele interpretate de Abd el-Halim Hafiz, Feiruz, Warda el-Jaza'iriya, Abd el-Wahhab și Umm Kalsum, îndeosebi melodia ei „Amintiri...”.

Tot timpul cât a colindat prin orașe a rememorat clipele petrecute împreună cu mine și chipul meu nu l-a părăsit nici o clipă, după cum mi-a mărturisit mai târziu. L-au urmărit obsesiv surăsul de pe chipul meu, cosițele mele, ghidușiile mele și afecțiunea pe care i-am arătat-o. De fiecare dată când poposea într-un oraș împreună cu prietenul său ca să mănânce și să se odihnească, avea impresia că se află într-un film și că lumea din jurul e formată din spectatori.

I-a povestit prietenului său care conducea mașina cât de înfrânt s-a simțit el în noaptea nunții mele; vorbea de unul singur, rătăcind pe străzi zile în șir, iar când se întorcea acasă, încuia ușa camerei, fiindcă nu voia să-l întrebe nimeni ce se întâmplă cu el.

Când mașina a ajuns în afara granițelor libaneze, a simțit un gol în piept, ca și cum ar fi rămas nu doar fără inimă, ci și fără coaste și fără piept. A simțit un gol mistuitor în această parte a trupului și nu i-a dispărut această senzație decât după ce ne-am regăsit.